

APERITIFE

www.tiff.ro

Publicație oficială a TIFF | # 08 | 14-15 English pages
Vineri | 30 iulie | 2021
ISSN 2784 – 3149, ISSN-L 2784 – 3149

BANCA BT TRANSILVANIA®

Întregalde

Între festivaluri: de la Cannes la TIFF.20

„Proiecția a fost foarte bine primită la Cannes, cronicile de după, la fel”, spune regizorul Radu Muntean despre pelicula inclusă în Quinzaine des Réalisateurs.

»Pagina 3

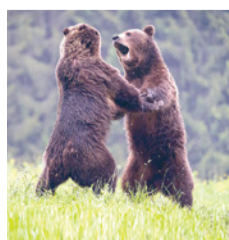
Filmul va fi difuzat astăzi, de la 21:45, la USAMV Open Air.

Avanpremieră

Ruxx este despre femei care își revendică puterea, spune Johnathan Young despre serialul HBO care se lansează astăzi, la TIFF.

»Pagina 8

România sălbatică

Vizionarea filmului pentru care s-a lucrat 10 ani te va lăsa cu întrebarea: „Este chiar țara noastră?”

»Pagina 2

Spioni de ocazie

Documentarul Oanei Giurgiu spune povestea unor evrei ce au fost parașutați ca spioni în Al Doilea Război Mondial, în Europa de Est. »Pagina 9

INFORMAȚII BILETE

VÂNZAREA BILETELOR:

ON-LINE pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, **TIFF 2021**. Biletele cumpărate on-line sau prin aplicație se supun aceluiași reguli din politica festivalului.
DE LA CASIERIILE TIFF, începând de luni, 19 iulie 2021:
Cinema FLORIN PIERSIC, Piața Mihai Viteazul, nr. 11
Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
 iar din 23 iulie în **Piața Unirii**:
Luni, 19 iulie – joi, 22 iulie: 11:00 – 19:00;
Vineri, 23 iulie – duminică, 1 august: 09:00 – 23:00.

ATENȚIE!

Recomandăm procurarea biletelor online. Vor exista doar trei puncte de vânzare a biletelor, la Cinema Florin Piersic, Cinema Victoria și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus. Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casierile festivalului sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚURILE BILETELOR

- **Bilet de intrare unic** (valabil pentru o singură proiecție) pentru toate categoriile de spectatori: 20 lei.
- **Bilet matineu** (valabil pentru proiecțiile din intervalul orar 09:00 – 14:00): 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile în aer liber:** 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile din cadrul EducaTIFF:** 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile de la Cinema Mărăști și Cinema Dacia:** 15 lei
- **Bilet pentru Gala de deschidere:** 50 lei*
- **Bilet pentru Ceremonia de închidere:** 50 lei*
- **Bilet pentru Concerte, cine-concerte:** 30 lei*
- **Bilet pentru cine-concert: MUM plays Menschen am Sonntag** (Islanda), în cadrul Weekend la Castel: 50 lei*
- **Bilet pentru proiecțiile Film Food:** 150 lei*
- **Bilet pentru evenimentul special Sergei Polunin:** Up, Close and Personal: Categoria A – 300 lei*, Categoria B – 200 lei*, Categoria C – 125 lei*

POLITICA DE ACCES:

Accesul la eveniment se face prin scanarea biletului, printat sau electronic, de pe dispozitivele mobile. Accesul este posibil doar pe baza unui bilet valabil la proiecția respectivă (exceptând copiii sub 3 ani, care nu ocupă un loc individual). Cu 5 minute înaintea începerii oricărei proiecții, se va permite intrarea în sală a deținătorilor de acreditări TIFF care nu au reușit să își procure BILETE DE INTRARE, cu condiția să existe locuri libere în sală. Locurile în sală sunt garantate până cu 5 minute înainte de proiecție. De asemenea, după începerea proiecției, accesul în sală este interzis! Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios, astfel că vă recomandăm să verificați descrierea acestora din programul oficial înainte de a cumpăra biletele. Accesul cu animale de companie este interzis.

ATENȚIE!

Accesul spectatorilor la proiecțiile de film se va face cu obligativitatea purtării măștii pe toată durata evenimentului, conform Hotărârii de Guvern nr. 29 din 14.05.2021.

În cadrul evenimentului special Sergei Polunin: Up, Close and Personal, va fi permis doar accesul persoanelor vaccinate împotriva SARS-CoV-2 pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, a celor care prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR nu mai vechi de 72 de ore și al persoanelor care prezintă rezultatul negativ certificat de o unitate medicală al unui test antigen rapid nu mai vechi de 24 de ore înainte de începerea evenimentului.

ÎN CAZ DE PLOAIE:

Biletele cumpărate pentru proiecțiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea. Proiecția zilnică a filmului din PIAȚA UNIRII OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Casa de Cultură a Studenților, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului din IULIUS PARK OPEN AIR va avea loc în aceeași seară la Cinema Mărăști, de la ora 22.30. Proiecția zilnică a filmului de la USAMV, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Cinema Florin Piersic, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului de la UBB Open Air, ora 22.00, va avea loc în aceeași seară la Cercul Militar, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului de la CETĂȚUIE OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Cinema Dacia - ora 23.00.

ANULARE BILETE ȘI RAMBURSARE BANI

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea biletelor doar în cazul în care proiecția este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro, respectiv tiff.eventbook.ro.

APERITIFF

Redactor-șef: Remus Florescu	Emanuela Susănu Bianca Isofache
Redactor-șef adjunct: Tudor Știrbu	Maria Bega Paul Athes Oana Balaci
Redactori: Ion Indolean Cristi Mărculescu Anca Grădinaru Laurențiu Paraschiv Craița Nanu Diana Smeu Ema Onofrei Ruxandra Predescu	Graphic design: Carmen Gociu Vasilie Pipas Maria Rus Tehnoredactare: Typro Digital Foundry SRL Tipărit la: Garamond

România sălbatică: e chiar țara noastră?

„Țara ta, așa cum nu ai văzut-o până acum” este motto-ul extrem de inspirat al filmului *România sălbatică*, un proiect cinematografic autohton de o frumusețe rară.

Documentarul prezentat la TIFF în premieră absolută a fost dezvoltat în peste 10 ani de către pasionații de natură și de imagine Dan Dinu și Cosmin Dumitrache. Totul a pornit ca o inițiativă fotografică, apoi s-a transformat într-o serie de materiale audio-vizuale. Și cum lucrurile bune vin în serii de câte trei – dacă ar fi să ne luăm după cunoscutul proverb italian – a urmat acest film documentar. Este parcursul temerar al unei echipe mici, independente, care a știut, permanent, că proiectul merită toate eforturile pentru a fi transformat într-o capodoperă.

Filmul vorbește despre pasiunea pentru natură, biodiversitate, îndeamnă la ocrotirea florei și a faunei. În ci-

fre, proiectul inițial, cel fotografic, este impresionant: a acoperit toate cele 28 de rezervații naturale din țară, în 90 de deplasări și peste 450 de zile petrecute pe teren. Strict pentru demersul audio-vizual a fost nevoie de peste 50 de ieșiri în trei ani și o sută de ore de material filmat, volum care surprinde povești și locuri puțin cunoscute, pe care Dan Dinu și Cosmin Dumitrache știu să le valorizeze.

Naratorul este Adrian Titieni care, cu vocea lui impunătoare și caldă, reușește să imerseze publicul în atmosfera creată de aceste minunății naturale. Coloana sonoră compusă sub îndrumarea lui Alexei Turcan a fost înregistrată sub bagheta dirijorului Tiberiu Soare, cu ajutorul par-

titurilor scrise de Corina Cioplea. Piesa principală interpretată de Mădălina Pavel te transportă în alte dimensiuni.

România sălbatică revine la origini, atât din punct de vedere al subiectului prezentat, cât și al felului cum a fost realizat proiectul monumental. Este genul acela de documentar poetic cum rar se mai fac astăzi. Văzând imaginile filmate, stăm și ne întrebăm cu pietate: e chiar asta țara noastră? Natura sălbatică, neatinsă, e de o bogăție maiestuoasă. Noi trebuie doar să o apărăm, să-i oferim respectul și iubirea cuvenite.

Nu trebuie să mergem la celălalt capăt al lumii pentru a fi copleșiți de multitudinea culorilor și nuanțelor. Totul este aici și așteaptă să fie explorat!

România sălbatică (2021) rulează astăzi, de la 21:45, în Piața Unirii Open Air, sâmbătă, de la 18:15, la cinema Florin Piersic și, în aceeași zi, de la ora 21:45, în Parcul Poligon Florești. Regia e semnată de Dan Dinu și Cosmin Dumitrache.

Ion Indolean

Premiul publicului. TIFF.20

COMPETIȚIE	
<i>Câmp de maci</i>	4.37
<i>Mere</i>	4.33
<i>Neidentificat</i>	4.25
<i>Pregătire pentru a fi împreună o perioadă nedeterminată</i>	4.19
<i>Norul roz</i>	4.17
<i>Asta-i viața</i>	4.09
<i>Vânatorul de balene</i>	4.07
<i>Ultima baie</i>	3.99
<i>Pietricele</i>	3.98
<i>Marygoround</i>	3.55
<i>Nu mai vine potopul</i>	3.45
<i>Privește către cer</i>	3.37

BAROMETRUL GENERAL

<i>Dancer: proiecție-eveniment în prezența lui Sergei Polunin</i>	4.82
<i>Tina</i>	4.82
<i>Raport final</i>	4.81
<i>Mauritanul</i>	4.80
<i>Complet necunoscuți</i>	4.79
<i>Concert Răsună Tulnicele + film Holy Father</i>	4.75
<i>Lecții de persană</i>	4.75
<i>Trupa de intervenție</i>	4.69
<i>#dogpoopgirl</i>	4.68
<i>È pericoloso sporgersi</i>	4.68

E-book.ro despre TIFF la 20 de ani

Urban.ro, coordonat de Cristina Bazavan, a lansat primul e-book despre un festival, un proiect editorial la aniversarea a 20 de ani ai Festivalului Internațional de Film Transilvania, realizat cu sprijinul Lidl, Mercedes și Banca Transilvania.

Concepută ca o colecție de amintiri din acești 20 de ani, parte de la echipa care muncește pentru buna desfășurare a festivalului, parte de la tineri actori sau regizori cărora festivalul le-a influențat fundamental carierele, cartea „20 de ani de TIFF. Echipa, actori & invitați” este un cadou pe care echipa urban.ro îl face iubitorilor de film, celor care vor să înțeleagă mecanismele unui festival de o asemenea amploare și să-i cunoască pe o parte dintre cei care muncesc de mulți ani la acest proiect spectaculos. Îl puteți răsfoi pe urban.ro.

Agenda zilei

30
07

CASA TIFF

- 11.00 TIFF TALK** echipa filmului *Întregalde*
- 12.00 TIFF TALK** echipa filmului *După 40 de zile*
- 13.00 MASTERCLASS** Simona Strungaru - Julie Roue (Malombra)
- 17.00 InspiraTIFF** Adrian Titieni
- 20.30 Concert** ORKID

MUZEUL DE ARTĂ

- 17.00 Film** „Fără titlu” de Horea Lapteș
- 18.00 Lansare album** „Jurnalul unui film “De ce trag clopotele Mitică?” de Doina Levintza & cocktail în onoarea Doinei Levintza și Lucian Broscățean (expoziția A Mind Trip)
- 20:00 Cine-concert** Malombra - Simona Strungaru (RO)

Radu Muntean: „Proiecția a fost foarte bine primită la Cannes, cronicile de după, la fel”

Radu Muntean profesează în domeniul regiei de film încă din 1992, când a debutat cu documentarul *Și ei sunt ai noștri*.

În prezent se află deja la al șaptelea lungmetraj de ficțiune, *Întregalde*. Filmul, a cărui estetică amintește de bine-cunoscutul *The Blair Witch Project* (reg. Daniel Myrick și Eduardo Sánchez, 1999) a avut premiera mondială la Cannes în cadrul programului Quinzaine des Réalisateurs, secțiune paralelă a festivalului. În cadrul TIFF.20, a avut premiera națională aseară.

Pentru AperiTIFF Radu Muntean vorbește despre experiența și impresiile lui, introducându-ne în culisele filmului.

AperiTIFF: Cel mai recent lungmetraj al tău, „Întregalde”, are o miză foarte mare și poate că este unul dintre cele mai intrigante de până acum. Valori precum solidaritatea, altruismul și simțul comunitar sunt puse sub semnul întrebării. Cum ai ajuns să dezvolti ideea filmului și de ce ai ales să colaborezi cu Alexandru Baciu și Răzvan Rădulescu în scrierea scenariului (nu pentru prima dată)?

Radu Muntean: Cu Alex și Răzvan lucrez deja de 15 ani. Asta e al șaselea film împreună și sperăm să mai facem. Nu a fost o alegere de moment, ca să zic așa. Legat punctual de filmul ăsta, ideea mi-a venit acum aproape 10 ani, cred, când am auzit de expedițiile astea umanitare făcute de asociații off-road. Mi s-a părut un punct de plecare bun pentru o discuție despre generozitate, limitele ei, motivații și așa mai departe. E o temă care mă preocupă de ceva vreme. Am fost atunci în două astfel de expediții umanitare cu Alex și Răzvan: prima în 2012, iar a doua în 2015. După prima, am încercat să scriem un synopsis, să facem o poveste, dar ne-am împotmolit un pic, ca personajele din film; după a doua expediție, însă, lucrurile s-au limpezit și am reușit să scriem scenariul.

Te-ai născut, locuiești și activezi în continuare în București. Cum ai ales pentru acest film locația omonimă, aflată în complet altă zonă a țării?

Cred că am răspuns oarecum mai devreme, când spuneam despre acele expediții umanitare pe care le-am descoperit aco-

lo. Oricum, nu cred că e necesar să fac la nesfârșit povești despre oameni care au trăit fix în condiții similare cu mine. Nu cred că e interesant.

Producția filmului a fost realizată în plină pandemie. Ce ne poți spune despre această experiență, cum te-ai simțit și ce probleme ai întâmpinat?

Producția filmului s-a potrivit foarte bine momentului. Ne-am testat și ne-am dus toți acolo. Am trăit ca într-o bulă, într-un loc în care pandemia sau izolarea, mai precis, nu reprezintă un lucru care să țină de acest moment istoric. Acei oameni sunt izolați de-o viață acolo și noi am trăit pentru două luni fix acel sentiment. În felul acesta, am reușit să filmăm de parcă n-ar fi fost pandemie. S-a potrivit foarte bine cu subiectul filmului, care a putut fi produs în condiții aproape normale. Eram noi și încă doi-trei localnici care aveau foarte puțin contact cu lumea exterioară.

Luca Sabin interpretează incredibil rolul bătrânului. E una cu personajul. Cum l-ai descoperit sau prin ce circumstanțe ați ajuns să colaborați, având în vedere că nu e actor de profesie? Cum ai conceput personajul lui?

În primul rând, îmi era clar că nu pot folosi un actor de profesie, pentru că îmi doream să fie cât se poate de autentic personajul. Nu poți să iei un actor care a făcut 40 de ani teatru sau și mai bine și să îl pui să joace rolul unui tăietor de lemne din zona aia, să vorbească și să se comporte ca oamenii locului. Este o utopie. Nu se poate asta. Atunci, am știut că deși va fi riscant, va trebui să găsesc pe cineva local. L-am întâlnit întâmplător pe Luca Sabin: avea o coasă în spinare și mergea să cosească iarba de la biserică cu alți doi săteni. Mi s-a părut că e perfect de când l-am văzut: fix cum îmi imaginam! Arăta așa, fragil, ca personajul pe care îl creasem; din fericire, este de fapt un om extrem de rezistent și de fit, dacă vrei, cu o minte foarte ascuțită și limpede, care s-a prins imediat ce are de făcut și care și-a dorit foarte tare să o facă.

Ce așteptări ai de la premiera națională a filmului la TIFF? Cum crezi că va reacționa publicul?

Îți dai seama că dacă aș putea să răspund la întrebările astea, aș fi un om fericit. Pe de altă parte, curiozitatea de a afla cum se manifestă publicul face parte din farmecul prezenței la un festival de tipul ăsta. Aici, publicul este, cum se spune în publicitate, „fix în centrul țintei”. E un public cinefil, un public dornic să vadă film de calitate, un public care înțelege filmul de calitate. Cumva, deși am văzut de 100 de ori filmul ăsta în toate fazele lui de post-producție, l-am revăzut și la Cannes și așa mai departe, cred că o să stau la proiecția asta totuși. În primul rând pentru că sunt foarte curios cum o să reacționeze publicul. Și în al doilea rând sunt foarte curios cum o să reacționeze Luca Sabin când o să vadă prima dată ce a făcut el pe ecran, acolo. Nu am reușit să îl transportăm la Cannes; abia reușim să îl aducem la Cluj, care e aproape. El e ocupat acolo, cu gospodăria, cu animalele...

Dar la Cannes, cum a fost primit filmul?

A fost foarte bine primit, a avut o proiecție foarte caldă. O parte din farmecul filmului ține de limbaj, iar oamenii au reacționat foarte bine, chiar dacă nu înțeleg românește. De-asta mă aștept ca la proiecțiile de la TIFF publicul să fie și mai prompt în a reacționa la acest limbaj. Chiar și așa, proiecția a fost foarte bine primită acolo, cronicile de după la fel. Sigur, Cannes-ul de anul acesta a fost unul special, la jumătate de turaj față de edițiile din anii trecuți. Din cauza pandemiei, nu au venit mulți ziariști, mulți distribuitori etc.

Într-un final, o întrebare puțin off-topic. De ce (sau de cine) anume crezi că se agață viitorul cinematografului românesc? Cum prevezi acest viitor?

Nu am cum să îți răspund la asta, dar pot să îți spun că sunt surprins de numărul mare de filme și de debuturi prezente la Cluj. Din păcate, stau doar trei zile aici și sunt foarte ocupat cu premiera și promovarea filmului. Nu o să apuc să văd niciun film, dar chiar sunt curios să văd ce se întâmplă nou prin cinema românească.

Întregalde, regizat de Radu Muntean, îi are în distribuție pe Maria Popistașu, Alex Bogdan, Ilona Brezoianu și Luca Sabin, și va rula din nou astăzi de la 21:45 la USAMV Open Air.

Emanuela Susanu

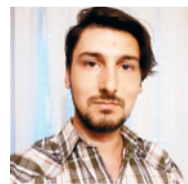
Vox
Pop

„Care e filmul tău preferat sau personajul preferat dintr-un film românesc și de ce?”

**ANDREI CHIRILĂ,
28 DE ANI**

Cred că e tipul trans din scena de la final din *Babardeală cu bucluc*. El nu e de-acord ca profa să rămână în continuare în școală, așa că se ridică și pleacă. Mi se pare fain, pentru că atitudinea lui demonstrează că nu trebuie să stereotipizăm pe nimeni - chiar dacă e trans, asta nu înseamnă că trebuie să fie și deschis din punct de vedere sexual.

**PAUL DRAGOȘ,
22 DE ANI**

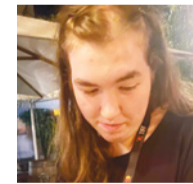
Poziția copilului. A fost primul pe care l-am văzut să discute pe larg relațiile de familie, procesul de maturizare al copiilor și parenting-ul în contextul socio-cultural românesc și am fost plăcut mulțumit. Fenomenul copiilor iresponsabili ce ajung la vârsta maturității fără a se fi dezvoltat

**MIHAELA ICHIM,
17 ANI**

Filmul meu românesc preferat este „*Un pas în urma serafimilor*”

pentru că prezintă și alte fețe ale BOR și seminarelor teologice. Până să văd filmul am crezut că seminariștii sunt doar elevi prinși în viața teologică, deja „antrenați” să nu cadă în ispită. Totuși, Gabi portretează elevul care încă e prins între lumesc și credință, după ce descoperă că sistemul religios în care intră este, de fapt, restrictiv (și nu neapărat din motive religioase) și că profesorii lui nu sunt cu adevărat cei care pot să-l îndrume pe calea creștină.

**OCTAVIA BORTÎȘCĂ,
18 ANI:**

Mi s-a zis la un moment dat că aș semăna cu personajul jucat

de Alexandru Potocean în „*Babardeală cu bucluc sau porno balamuc*” al lui Radu Jude, pentru că într-un punct din viața mea băgam foarte multă teorie în orice discuție.

Nu arunca biletul TIFF. În fiecare seară poți câștiga abonamente TIFF Unlimited

În fiecare seară, la proiecția din Piața Unirii, tragem la sorți 10 numere de pe biletele de intrare. Cei selectați vor primi 10 abonamente de o luna la TIFF Unlimited. Câștigătorii pot intra în posesia voucherelor la biroul de ticketing din Piața Unirii, în fiecare zi între 9:00 și 23:00.

Cele 10 bilete câștigătoare din seara de joi sunt: **5000796816, 9330650378, 1478482468, 6892797949, 9313772315, 6266231186, 9184741834, 2787827097, 8100236422, 9890211866.**

Răspunsurile lui Polunin

Celebrul dansator ucrainean a vorbit despre viața personală și carieră, despre tatuajele cu tentă nazistă și pro-Putin. Și ne-a spus ce va face în viitorul apropiat

Sala de conferințe a unui hotel din Cluj, joi, la prânz. Un public numeros îl așteaptă pe celebrul dansator ucrainean Sergei Polunin, care a ajuns pentru prima dată în România. Jurnalistul de televiziune Cătălin Ștefănescu inițiază discuția și îl invită pe Polunin să povestească despre familia sa și, mai ales, de nașterea copilului său anul trecut. Polunin a oferit detalii personale despre cum nașterea copilului i-a modificat modul în care privește viața, spunând că ar sugera oricui să aibă copii. „Vreau să-i ofer totul și mă inspiră să fac absolut orice”.

În timpul discuției dintre cei doi, viața personală a artistului este subiectul predominant – relația cu mama, viața pe care a avut-o în Ucraina, despre tatuajul său cu Putin. Ulterior, cariera de artist este dezbătută din mai multe unghiuri. Polunin urmează să fie implicat într-un nou proiect documentar, care va începe în această toamnă și care „pornește de acolo unde a rămas *Dancer*”. Pentru filmări, are de gând să revină la o formă mai bună a trupului, căci pandemia a limitat expunerea sa publică, repetițiile și spectacolele. Ștefănescu îl întreabă cum se simte să fie văzut atunci când dansează. Polunin remarcă faptul că, pentru el, este o formă de comunicare. În ciuda faptului că

este o personalitate introvertită, iubește să ofere energie pozitivă și scena îi aduce asta. În ceea ce privește filmările, consideră că este o altfel de presiune, pentru că se simte ca și cum câștigă la loto dacă apare într-un film bun, realizat de profesioniști. De aceea a refuzat câteva oferte – dorește să ofere publicului ce este mai bun în combinația dintre dans și cinema.

Diana Smeu

Photo: Nicu Cherciu

O lume nouă

Marți, 1 ianuarie 1856. Abigail își deplânge fiica Nellie, care a fost răpusă de difterie cu câteva luni în urmă, și scrie în jurnal despre lumea atât de goală în absența ei. „În dimineața asta, gheață în dormitorul nostru pentru prima oară în această iarnă”, citește cu voce tare, oferind o privire la monologul interior care va ghida întregul film. Munca la fermă alături de soțul Dyer (Casey Affleck) nu va fi de îndeajuns pentru a-i ocupa mintea, și nu va trece niciodată peste pierderea lui Nellie, însă ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut avea un soț precum abuzivul și gelosul porcar Finney (Christopher Abbott), care tocmai s-a mutat alături de soția Tallie (Vanessa Kirby) în singura casă din apropiere.

În lipsa soților, cele două beau ceai și flecălesc despre mici lucruri precum „roșeața roz, purpurie” care strălucește sub pielea lui Tallie în lumina iernii, așa cum

repede remarcă Abigail. Odată ce iarna trece și zăpezile se topesc, cele două încep să împartă confidențe și scurtele atingeri inocente izbucnesc într-o pasiune de nestăvilat.

Filmat în totalitate în România, *O lume nouă* îmbină cu dexteritate autenticitatea cu care e descrisă viața la fermă în mijlocului de secol 19 și căldura emanată de cele două femei care găsesc consolare una în brațele celeilalte. Waterston și Kirby oferă amândouă două interpretări elegante, însă e Waterston cea care ancorează filmul în epoca evocată (Kirby, cu vorbele și hainele sale, pare o femeie din altă lume, poate din chiar alt timp, ceea ce îi aprinde imaginația lui Abigail). Chiar și cu unele aspecte părând poate prea moderne, muzica lui Daniel Blumberg e o schimbare binevenită de registru de la clișeele cu care am fost obișnuiți în ultimii ani în numeroase filme de epocă.

O lume nouă/*The World to Come* (2020) poate fi văzută astăzi, de la 21.45, la Iulius Park Open Air. Pelicula este regizată de Mona Fastvold și îi are în distribuție pe Katharine Waterston, Vanessa Kirby, Casey Affleck, Christopher Abbott.

Laurențiu Paraschiv

Scurtmetraje românești I. Experimente

În primul calup de scurtmetraje au putut fi văzute cinci filme realizate în ultimul an, înainte și după declanșarea pandemiei, care trasează direcțiile solide ale cineaștilor și cineastelor din selecție și aduc o lumină asupra viziunilor diferite și în continuă schimbare asupra mediului.

Împreună / Together este o dramă intimistă regizată de Alma Buhagiar, preocupată să analizeze dinamicile din sânul unei familii destabilizată de despărțirea părinților. Puterea constă în sensibilitatea emoțională a personajelor, interpretate de Toma Lungu, Bogdan Farcaș, Iulia Lumânare, Adrian Titieni și Ecaterina Lupu, care își negociază iar și iar limitele și necesitățile afective. În acest sens, dialogul și micile detalii care le scapă personajelor au capacitatea să facă ordine în istoria împărțită de către ei – și să puncteze fisurile și imposibilitatea de a le mai lega la loc. Drama este urmărită în nuanțe saturate și intense, care induc o atmosferă tensionată și închisă, complementară căutărilor narative.

Interfon 15 / Intercom 15 este poate scurtmetrajul cu forma cea mai clară și controlată din ultimii câțiva ani, care nu demonstrează doar un interes studiat pentru natura mediului, dar și o eleganță precisă în transpunerea acestui tip de meditație într-un cadru narativ simplu: vecinii descoperă o femeie decedată în fața blocului. Regizorul Andrei Epure leagă scurte interacțiuni între vecini, fără să insiste asupra potențialului detectivist, ci se orientează asupra întâlnirii dintre personaje cu ideea de moarte nepremeditată.

Este excelentă armonia tensionată care se formează în compozițiile cadrelor, date de distanțele stabilite între decedată și personaje, între personaje și clădirile din apropiere. Iar camera are un traseu propriu la fel de justificat ca reticența personajelor de a nu se apropia și de a nu atinge. Cu toate că este abia al doilea scurtmetraj regizat de Epure, **Interfon 15** poate fi pus pe picior de egalitate cu cele mai reprezentative filme ale cinema-ului ascetic și minimalist.

Eu sunt Dorin / I am Dorin este cel de-al patrulea scurtmetraj realizat de actorul Valeriu Andriuță, prin care se conectează la un spațiu și un timp foarte specific, scoțând la suprafață excesele unor generații diferite, dar care împărtășesc o dramă comună. Dorin (Eugeniu Prisacari) trebuie să se prefacă a fi altcineva pentru a lua un examen în locul său. Se întâlnește cu mama respectivului, care îi promite o sumă de bani în schimbul examenului, călătorește, se agață de balcoanele clădirilor pentru a putea intra fără probleme în camera de cămin, acolo unde Dorin nu are, de fapt, timp să învețe. Filmul explorează o realitate a hiperbolei, unde comportamentele excentrice merge mână-n mână cu chefurile pantagruelice și cu alte întâmplările ale soartei cu accente șocante și chiar inconfortabile. Regizorul Andriuță

lui său ceva mai nepriceput. Aceștia fac experimente pe doi șoareci (A și B), miza fiind să demonstreze că, fiind foarte bine controlați, aceștia pot dovedi calități caritabile cu mult superioare celor umane. Filmul regizat de Ioachim Stroe, cunoscut mai ales ca monteur, este un spațiu de joacă controlat al unei imaginații satirice și ingenioase, dar care nu-și duce narațiunea în derizoriu. Când planul savantului eșuează, deasupra laboratorului se ivește morala mult mai aprofundată a experimentului, care face trimitere, într-un măsură sau alta, la umanitatea de toate zilele. În plus, este folosit și instrumentul camerei de filmat, ca un *gimmick*, pe care adjuvantul o folosește pentru a înregistra experimentul. Glumele care se inspiră de aici sunt mai mult decât drăgălașe.

În numele tatălui / In the Name of the Father îi are ca protagoniști pe Diana Cavallioti și Vlad Ivanov într-o poveste sobră despre relația dintre tată-fică și incertitudinea dispariției figurii mamei. Într-un peisaj rural, ascetic și profund religios, Emma (Cavallioti) pretinde că văzut-o pe mama sa într-o zi la piață. Urmează o desfășurare dramatică și agresivă, cu elemente din arealului *thriller*-ului, mutat în casele cu bibelouri și mileuri. Regizorul Vladimir Dembinschi a pornit de la o scurtă poveste scrisă de Andrei Panțu pentru a compune o dramă care discută despre traumă și providență, stăpânind astfel un studiu complicat despre alegeri și frici.

Proiecția **Scurtmetraje românești I** a rulat joi seara, de la ora 18:00, la Cinema Dacia Mănăștur.

Însă primul calup de scurtmetraje mai poate fi văzut vineri, 30 iulie, de la ora 13:00, la Cinema Florin Piersic.

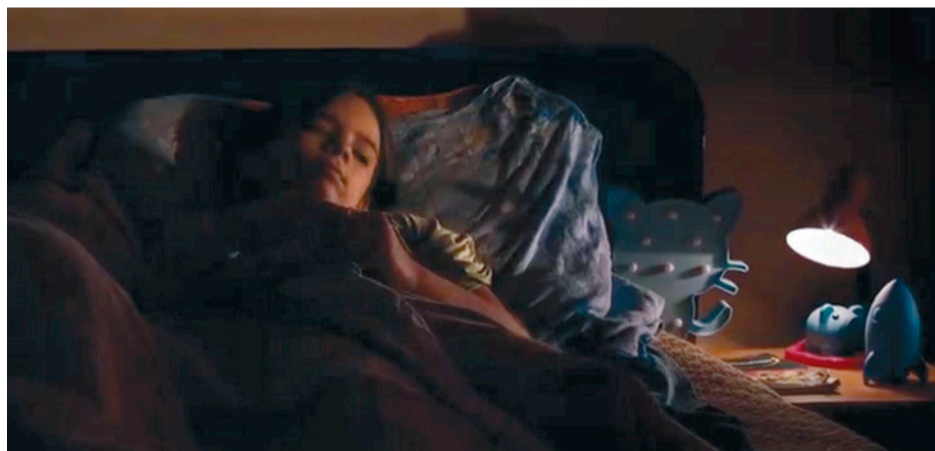
Diana Smeu

Adrian Epure, regizorul filmului *Interfon 15 / Intercom 15*

este pasionat de imagini tari și bogate vizuale, care să nu treacă deloc neobservate.

Șoarecele B / The Mouse B este o animație corpolentă și dinamică, situată în laboratorul unui savant și a aghiotantului

Împreună / Together

Ioachim Stroe, regizorul filmului *Șoarecele B / The Mouse B*

În numele tatălui / In the Name of the Father

Eu sunt Dorin / I am Dorin

DOMENIILE AVEREȘTI

Partener

TIFF

23.07—01.08.2021
Cluj-Napoca

O BUSUIOACĂ DE AVEREȘTI, NU SE UITĂ NICIODATĂ!

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Căutătorul de vânt

Moartea, poate cel mai înspăimântător element al condiției umane. E imbatabilă, imprevizibilă și de necontrolat. Mihai Sofronea deschide acest subiect prin noul său film, *Căutătorul de vânt*. Radu (Dan Bordeianu) se confruntă cu singurătatea și depresia. Crede că o nouă oportunitate de job îl va scoate din stările anxioase. Pentru a se putea angaja, bărbatul ajunge la un control medical obligatoriu. Vestea că nu mai are mult de trăit îl bulversează. Hotărârea pe care o ia constă într-un escapism interior. Pleacă de acasă, conducând fără direcție.

Ajunge pe litoralul românesc, într-un sat, unde întâlnește un bătrân (Adrian Titieni) ce-l va acompania și găzdui. Îi va face cunoștință cu nepoata sa (Olimpia Melinte) de care se va îndrăgosti. Apare speranța ce-l va lovi în plex.

Verdictul doctorului este unul șocant indiferent de vârstă. Tindem să ne concentrăm atât de des pe moarte, încât uităm că e doar finalul. Filmul este o conștientizare a faptului că până la deces există o viață pe care deseori nu o trăim la maximum. E un imbold de a experimenta în fiecare zi. Până la urmă, totul se rezumă la întregul set de idei și valori pe care noi ni-l însușim de-a lungul anilor și care determină raportul fiecăruia față de sfârșit. Ce e mai rău, moartea sau o viață irosită?

Căutătorul de vânt (2021) rulează astăzi, de la 19:30, la Cinema Victoria, și sâmbătă, de la 15:45, la Cercul militar. Filmul este regizat de Mihai Sofronea, iar din distribuție îi amintim pe Dan Bordeianu, Olimpia Melinte, Adrian Titieni.

Bianca Isofache

Teddy, premiat de Juriul Tinerilor Francofoni

Juriul Tinerilor Francofoni acordă Premiul TV5MONDE, RFI România și Institutul Francez din România filmului *Teddy* în regia lui Ludovic și Zoran Boukherma (FR, 2020).

Motivația juriului este:

„În urma unei deliberări înflăcărare, am decis să atribuim premiul TV5MONDE, RFI România și Institutul francez din România producției cinematografice franceze *Teddy*.

Realizat de Ludovic & Zoran Boukherma, acest film ne-a bulversat prin riscurile pe care și le asumă. Servindu-se de umor, absurd și scene sângeroase, realizatorii au făcut din această critică socială un film marcant, înduioșător, halucinant.”

Juriul tinerilor francofoni la TIFF 2021 este unul dintre proiectele pe care TV5MONDE, RFI România și Institutul Francez din România continuă să le dezvoltă împreună pentru a susține tinerii și francofonia. Premiul este acordat la TIFF pentru al optulea an consecutiv.

La această ediție aniversară a festivalului, juriul a fost alcătuit din membri ce provin din medii foarte diverse. De origine română, franceză sau chiliană, cei cinci tineri – Iuliana Mardar, Mădălina Timu, Karine Henriques, Blanche Peuch, Juan-José Almarza – au fost coordonați de mentorul Corina Șuteu, director al festivalurilor Making Waves și FARAD, manager cultural, expert în politici culturale.

FRESH
CØRNER1000
Vouchere
TIFF

Cafeana Fresh Corner te invită la film

Cumpără orice cafea Fresh Corner și poți câștiga unul dintre cele 1000 de vouchere pentru film la TIFF.

TIFF
23.07–01.08.2021
Cluj-Napoca

Campania are loc în perioada 12-30.07.2021 în stațiile MOL din Cluj și Cluj Florești.

freshcorner.ro

Malombra: două concerte, două artiste, dublu interviu

Julie Roué și Simona Strungaru sunt două tinere artiste cu CV-uri impresionante și, la această ediție aniversară a TIFF-ului, și-au asumat o provocare pe măsură: fiecare dintre ele a creat o versiune proprie a muzicii pentru *Malombra* (1917), un clasic al genului *gothic melodrama*, în regia lui Carmine Gallone. Cum au lucrat fiecare pentru acest proiect inedit descoperiți în interviul pe care l-au acordat AperiTIFF.

Cum ați ajuns parte din acest proiect?

Julie Roué: Concertul acesta este un parteneriat între TIFF și Festivalul francez *La Rochelle* și cred că organizatorii francezi m-au ales pentru acest proiect. Nu știu de ce chiar pe mine, dar cred că le-a plăcut muzica pe care am făcut-o pentru două filme la care am lucrat, *Jeune Femme* și *Perdrix*. Așa am ajuns aici.

Simona Strungaru: Am mai lucrat un proiect muzical la TIFF, în 2016, tot un cine-concert, *Haxan*, când am dirijat Orchestra Simfonică a Operei Maghiare din Cluj. Practic, este o continuare a colaborării cu TIFF.

Cum v-ați gândit să abordați un asemenea proiect?

Julie Roué: Cred că amândouă am avut același tip de experiență. Am văzut filmul și pe urmă ne-am gândit cum să lucrăm, pentru că e un film foarte aparte. Știu că Simona a citit și cartea după care s-a făcut ecranizarea. Nu pot să spun că am avut neapărat o strategie, am lucrat în pași mici și abia acum, că mă uit în urmă, pot să văd un proces de lucru. Am făcut muzică pentru a da o voce personajului principal, dar am împărțit filmul în 20 de fragmente când am lucrat. M-a ajutat să am o structură. E dificil când nu ai un regizor cu care să colaborezi pentru coloana sonoră. E un proiect amânat un an și am profitat de asta pentru a alege fără presiune ce sunete vreau să folosesc, ce instrumente, și apoi să le așez într-o ramă, ca atunci când un pictor își alege culorile înainte să se apuce de tablou.

Simona Strungaru: A fost un proces destul de asemănător cu cel descris de Julie. Am fost intrigată de poveste și imagini și am încercat să înțeleg cât mai bine ce se întâmplă acolo. Odată ce am simțit că înțeleg, că am creat o legătură cu personajele și motivația lor, că mi-am făcut, într-un fel, propriul film în minte, am început să lucrez la muzică.

Într-un asemenea caz, muzica e ca o coloană sonoră care întregeste și completează atmosfera și povestea, sau ați compus și „dialoguri”?

Julie Roué: Eu am compus o coloană sonoră așa cum lucrez și pentru filmele vorbite. Dar cumva proiectul *Malombra* e compus, la mine, din două părți. În prima jumătate încerc să urmăresc acțiunea și personajele, iar mai apoi m-am jucat și am interpretat ce e pe ecran în manieră proprie, ca și cum muzica și ce e pe ecran

Simona Strungaru

sunt două versiuni ale aceleiași povești. I-am oferit o voce Marinei (n.r.: personajul principal), dar în același timp am încercat să mă și distrez.

Simona Strungaru: Am rămas foarte aproape de firul poveștii și cred că, ideal, e o combinație: uneori e ca o coloană sonoră și în alte momente poate să sune ca un dialog.

Julie Roué: Ai compus teme pentru personaje?

Simona Strungaru: Am scris o temă pentru Marina, dar mai sunt câteva teme, cea a nebuniei, cea a unei nebunii și mai mari (râde)

(Aici a urmat un dialog spumos între cele două artiste despre intențiile personajelor și chiar finalul filmului, însă nu-l vom reda pentru a nu strica plăcerea publicului de a urmări filmul și de a-și crea propria poveste).

Ați ascultat, fiecare, versiunea celeilalte?

Julie Roué: Da, și sunt foarte impresionată de ce a făcut Simona. Fiecare tempo e foarte potrivit pentru scena în care se aude, completează perfect și părțile în care pelicula a suferit de-a lungul timpului, acolo unde sunt niște *flash-uri*. Mi se pare foarte tare!

Simona Strungaru: Și mie mi-a plăcut mult versiunea ei, are un vibe foarte activ, și mi-a plăcut și vocea ei, pentru ea a ales să și cânte. M-am bucurat că avem versiuni cu adevărat diferite și cred că e foarte bine pentru public să le experimenteze pe amândouă.

V-a deschis acest proiect apetitul pentru a repeta experiența și cu alte filme mute?

Julie Roué: Daaaa! De fapt, chiar mă gândesc cum să fac ca acest proiect,

Julie Roué

această muzică, să continue și după evenimentul de la TIFF. Lucrez la o versiune cu un prolog și cu alte detalii adăugate pe care să le prezentăm publicului așa.

Simona Strungaru: Mi-a plăcut mult această provocare, în special pentru atmosfera sa gotică. Am mai lucrat cu filme mute, am lucrat și la *Felix the Cat*, un desen animat, și încă două comedii, și mi-ar

plăcea să mai fac și altele, îmi place foarte mult genul ăsta de provocare!

Aveți planuri la TIFF?

Julie Roué: Nu știu sigur cât de mult timp o să am pentru alte evenimente, dar mi-ar plăcea să ajung la câteva proiecte în aer liber.

Simona Strungaru: Eu aș vrea să merg la tot, să văd tot. Timpul nu e neapărat de partea mea, dar aș vrea să văd cât mai multe. Mi-ar plăcea să văd măcar scurtmetrajul pentru care am scris muzica, *Trecut de ora 8*, în regia lui Alexandru Pintică. E ceva foarte diferit de ce-am făcut la *Malombra*. Dar, ca idee, aș vrea să văd tot, cât mai mult!

Ca o provocare pentru voi: dacă ați fi putut să scrieți coloana sonoră de la orice film făcut vreodată, ce film ați alege?

Julie Roué: Un SF. Cred că *2001: A Space Odyssey*. Da, hai să facem asta!

Simona Strungaru: *Lord of the Rings*. Trilogia.

Malombra (Italia) rulează vineri, 30 iulie, de la ora 20:00, la Muzeul de Artă. Regia: Carmine Gallone.

Dublă lansare de carte: Valerian Sava și Radu Țuculescu

Criticul de film Valerian Sava și dramaturgul Radu Țuculescu și-au lansat ieri, la Casa TIFF, noile volume: *Post/neoistoria* filmului românesc (și nu numai) în mono-dialoguri critice (via Facebook & Extra-Fb.) Vol. 1, apărut în colecția TIFF Cinefil, respectiv *Trei în dormitor* (cinci comedii), apărut în Colecția Școala Ardeleană de Teatru. La eveniment au fost prezenți criticul de film Ioan-Pavel Azap (publicat anterior în colecția TIFF Cinefil), poetul Vasile George Dăncu, dar și Mihaela Vancea, care a scris prefața cărții lui Țuculescu.

Despre Valerian Sava, Mihai Chirilov afirmă că „are o viziune clară, tranșantă despre Noul Cinema Românesc, pe care l-a decorticat intens, o stilistică arborescentă aparte și recognoscibilă instant, străină de orice minimalism, și o maximă apetență pentru polemica

aplicată, într-o perioadă în care conflictele nu mai au nevoie de argumente”. La fel, Cristian Mungiu îl găsește ca fiind „unul dintre puținii entuziaști rămași în mica noastră lume cinematografică românească, așa încât să ne bucurăm că putem încă să ne lăsăm molipsiți de pasiunea sa pentru cinema și să-l onorăm citindu-i însemnările”.

„Profilul artistic (al lui Radu Țuculescu- n.r.), destul de complex, e foarte bine conturat atât în plan autohton, cât și în plan internațional”, a spus Mihaela Vancea la lansarea de ieri. În *Trei în dormitor*, care vine însoțit de ilustrațiile Renatei Vivien Barn, pot fi regăsite cinci comedii negre, absurde în care „se cântă, se gătește, se iubește... dar mai ales se iubește”, a mai spus Mihaela Vancea.

Laurențiu Paraschiv

Johnathan Young, producător *Ruxx*: „E un serial despre femei care își revendică puterea”

Avanpremiera episodului pilot al celui mai recent serial românesc produs de HBO România, *Ruxx*, va fi difuzată, azi, de la 20.00, la cinematograful Florin Piersic, în prezența echipei.

Ioanina Pavel și Johnathan Young, producătorii serialului *Umbre* s-au întors la Cluj-Napoca cu noua lor dramă marca HBO Europe, care se concentrează pe o nouă generație și pe problemele ei: feminism și tentația de a pleca din țară. Cei doi producători au stat de vorbă cu AperiTiff despre culisele serialului.

Serialul a fost scris de Vera Ion, regizat de Iulia Rugina și Octavian Gheorghe, avându-i în distribuție pe Raluca Aprodu, Ioana Bugarin, Alec Secăreanu, Madalina Craiu, Alina Chivulescu, Șerban Pavlu, Marian Olteanu și Bogdan Dumitrache.

AperiTiff: Care a fost prima reacție când ați citit scenariul și care vă așteptați să fie reacția publicului?

Johnathan Young: Sper că se vor distra. Adică, *Ruxx* e un serial foarte bun. Are și o serie de mesaje ușor politice, are un rost, o idee mare în spate, dar fundamental e un serial despre femei care își revendică puterea și își croiesc propria viață în Bucureștiul anului 2021. E pozitiv și arată orașul nu neapărat într-o lumină bună, dar așa cum este, cum merită arătat. E glossy și are o energie orientată spre viitor. E soiul de serial la care te uiți să te distrezi, dar te și pune pe gânduri destul de mult ca să vrei să revii la el. Prima mea reacție a fost că avem un scriitor care are ceva de zis. Vera Ion nu scrisese seriale de televiziune înainte, așa că nu avea acel element necesar pentru a duce la capăt un serial. Dar ce avea ea era vocea personajelor. Era un optimism folositor acolo și o încredere în a pune pe ecran lucruri care nu mai fuseseră arătate înainte. Am apreciat mult aceste elemente, dar a trebuit să lucrăm mult cu ea pentru a ordona materialul și pentru a găsi inima aceea care să ducă serialul mai departe. Dezvoltarea unui serial durează mult timp și presupune păreri care vin de la o grămadă de oameni. Unul dintre motivele pentru care s-a făcut acest serial este că Vera este foarte colaborativă, vine din teatru, e regizor, lucrează cu actorii, în echipă, ascultă părerile altora și, în același timp, știe să-și păstreze viziunea. E greu de păstrat un echilibru.

Ioanina Pavel: Aveam “biblia” (scenariul) din ianuarie 2015, deci de șase ani. De atunci am descoperit însă multe lucruri: genuri, schimbări de personaj. Cu cât aduci mai multe personaje, cu atât pierzi mai mult din poveste. Devine tablou, frescă, nu acțiune care se îndreaptă către un deznodământ. Iar genul vine din acțiune. O dată ce ai povestea, începi să înțelegi că Rux e personajul principal și înțelegi care e viața ei interioară, ce o mână în viață, și capeți tema filmului. Asta e ce voia să zică Vera de fapt.

AperiTiff: Serialul vorbește despre noua generație, despre subiecte mari cum ar fi feminismul. E doar o prezentare sau se oferă și soluții?

Ioanina Pavel: E mai puțin o dilemă feministă cât un subtext. Avem hărțuirea Cristinei, *gaslighting*-ul (aburirea) Denisei și relația ei cu prietenul ei. Dar principala temă este “plec sau rămân?” — care

Foto: Nicu Cherciu

la 30 de ani, se aplică nu doar femeilor, ci românilor în general. Diaspora românească e a doua după cea siriană, ca după război. E o scurgere masivă de creiere din România. Aici se află Rux, pe punctul de a pleca, iar primul sezon despachetează motivele pentru care totuși rămâne. E o femeie cu carieră, care are totul sub control, dar problema ei este că puterea și feminismul ei au adus-o într-un punct în care nu mai poate lăsa hăturile din mână să plece și să-și facă viața mai bună.

Johnathan Young: Poate nici nu-i vorba de o viață mai bună, poate asta-i cea mai bună viață pentru ea. Asta e adevărata întrebare pe care o pune serialul. Nu spunem că ar trebui să pleci cu orice preț. Dimpotrivă. Sora ei, Cristina, e genul de persoană care nu va pleca niciodată. E bucureșteanca totală. Cred că ce le unește pe cele patru femei este faptul că toate caută un mod de a-și atinge potențialul. Știu că au talent, că au ce zice, și caută un spațiu sigur de manevră. Rux e numele din titlu, dar Cristina, care pare mai puțin focusată, de fapt are mari ambiții la televiziunea la care lucrează și vrea să și câștige dragostea tatălui lor. Avem și tema aceasta a familiei,

Ruxx

Femeile care au participat în procesul creativ au influențat toată povestea, fiecare aduce ceva din propria viață. Aceste patru femei sunt cu adevărat reprezentative pentru ce înseamnă să fi femeie în România azi.

AperiTiff: Cred că mai ales aici, în Europa de Est, această reprezentare este rară și prost făcută. E important să fie arătate pe ecran aceste probleme...

Johnathan Young: E interesant și perfect adevărat ce zici. Noi facem și seriale în engleză și avem o companie americană care face versiunile în engleză. Aseară, a trebuit să le explicăm la telefon unde e drama din *Ruxx* și că drama e mult mai evidentă publicului românesc decât altor europeni. Drama relațiilor, a găririi potențialului — toate acestea arată altfel din punct de vedere narativ în America. N-am putea avea un serial, un format ca *Generation* în București. *Ruxx* e pentru publicul românesc. Asta e și idea.

AperiTiff: Crezi că publicul străin va descoperi o altă fațetă a țării noastre prin *Ruxx*?

Johnathan Young: Chiar sper. Și nu vrem să distorsionăm imaginea României, dar românii au tendința să vadă numai ce e rău. Mai ales bucureștenii. Dar nici nu vrem să facem astfel încât să zică lumea de dinafară: Stai puțin, e foarte cool! În România sunt imagini frumoase, răsăritul și apusul sunt minunate. Avem unul în serial care i-a făcut pe cei care l-au văzut să zică: “WOW Asta e Bucureștiul, arată incredibil!” Și să înceapă să recunoască lucruri din oraș. Soundtrack-ul este special, aproape tot format din muzica unor artiști contemporani români, doar unul sau doi în engleză, foarte pop. Publicul internațional a reacționat bine, e o muzică foarte optimistă, plină de bucurie. E o decizie conștientă să facem atmosfera mai românească. La fel cu locațiile și distribuția, costumele și decorurile.

Ioanina Pavel: Cred că nu arată complet diferit. Vrem să fie colorat, plin de muzică, să stea la fel de bine pe platformă alături de orice alte seriale occidentale. Dacă-l vezi dublat, să nu simți diferența. Cei din alte țări să-l vadă doar pentru poveste, să vadă că nu e un serial care arată țările din

Ruxx

care funcționează și pentru Denisa, marele designer privilegiat care are și ea problemele ei — nu sunt financiare, dar au de-a face cu tatăl ei și mama ei vitregă, și cu lupta asta de a fi luată în serios din perspectiva profesiei. La fel cu Liliana, care trebuie să se dovedească puternică.

Ioanina Pavel: Dacă nu știți povestea, e despre patru femei. Se numește *Ruxx* pentru că poate avem 20 la sută mai mult despre personajul lui Rux, dar celelalte trei sunt foarte prezente și poveștile lor se întrepătrund — de acolo vine drama.

est pline de prostituate, proxeneți și dealeri, cum se face de obicei. Sperăm ca lumea să vadă o versiune mai realistă a României.

Episodul pilot *Ruxx* (2021), în regia Iuliei Rugina și a lui Octavian Gheorghe, va fi difuzat astăzi, de la 20.00, la cinematograful Florin Piersic. La proiecție vor fi prezenți: regizorii Iulia Rugina și Octavian Gheorghe, actorii Raluca Aprodu, Ioana Bugarin, Alec Secăreanu, Madalina Craiu, scenarista Vera Ion și editorul Mihai Codleanu.

Bianca Isofache

Oana Giurgiu:

„Sunt mulți colegi de-ai mei care au lucrat la filmul ăsta, care au depus eforturi de tot felul. Vreau să le mulțumesc!”

Alături de o echipă foarte mare, Oana Giurgiu a regizat acest documentar construit atipic, din reenactmenturi fotografiate și materiale de arhivă. AperiTiff a stat de vorbă cu ea. Vă invităm să vedeți ce a ieșit!

AperiTiff: Atât debutul dumneavoastră în regie, *Aliyah DaDa*, cât și *Spioni de ocazie* acoperă subiecte din istoria poporului evreu. De unde acest interes și cu ce așteptări ar trebui să vină spectatorii?

Oana Giurgiu: Eu sunt pasionată de istorie, e pur și simplu un interes. Am descoperit povestea din *Aliyah DaDa* întâmplător și de fapt ea m-a subjugat. Adică am descoperit ceva și din ceva am intrat în altceva, a fost așa ca un soi de *O mie și una de nopți*. De aceea filmul a ieșit atât de stufos, dar chiar atât de stufos cum a fost tot a trebuit să arunc o bucățică mare din el. La un moment dat, acum cinci, șase ani mi-am dat seama că povestea aia pe care am aruncat-o e o poveste atât de interesantă încât merită explorată. Am fost din nou captivată de ea și așa a ieșit filmul ăsta după cinci ani. Nu e un interes anume. Am plecat repede din curiozitate la primul film și al doilea decurge din primul. Am stat și eu și m-am întrebat totuși de ce în direcția asta. La prima mână ai spune că mă pasionează istoria poporului evreu, dar de fapt prin acești oameni descoperim propria noastră istorie. În filmul ăsta nu e vorba doar despre istoria României, e vorba și de istoria țărilor învecinate: statele din fosta Iugoslavie, Ungaria, Slovacia, toate sunt în aceeași oală cumva. Și m-am mai gândit de ce. Ce am descoperit eu făcând filmele astea este că, practic, în cultura evreiască amintirile se păstrează, lucru pe care noi îl facem mai puțin în cultura noastră.

Cum a decurs identificarea subiectului și cercetarea în sine? De la ce a pornit ideea?

Povestea începe de la o informație pe care deja o aveam despre niște oameni din Palestina care au activat aici în România pentru a înlesni imigrația evreilor către Palestina. Era ilegal din mai multe puncte de vedere. Oamenii aștia despre care aflasem eu erau ilegali în România și foarte greu au reușit să plece de aici undeva în 1949. Știam o poveste de spionaj: cum au ieșit ei din țară, cum s-au urcat în tren, cum au transformat pașaportul cuiva în pașaportul lor și așa mai departe. Mi s-a părut foarte interesant să aflu mai multe. Apoi am descoperit povestea acestor parașutiști care au fost lansați în România de către britanici în timpul războiului, când România era în alianță cu Germania. Au fost parașutați în spatele frontului; un act de mare curaj pentru orice soldat, atâta că ei nu erau soldați, ei erau civili, niște oameni simpli care făcuseră niște cursuri de parașutism și transmisiuni timp de câteva luni. Se aruncaseră în aventura asta complet în gol. Am încercat să aflu cum și de ce au ajuns în situația asta. Am aflat un episod și încercând să descopăr cum s-a petrecut respectiva poveste m-am tot dus în minus, în minus până am ajuns aproape ca episodul respectiv să nu intre în film. Ceea ce, de exemplu, acum s-a și întâmplat. Am hotărât ca filmul să se termine odată cu războiul. Episodul de la care am plecat, ce se petrecuse în 1949, nu a mai încăput în film. Nu-mi tai o mână că s-ar putea să-l fac și pe al treilea pe aceeași temă și tot mă va întreba cineva de ce mă interesează istoria poporului evreu.

Photo: Marius Maris

Prezentat în premieră absolută la TIFF, *Spioni de ocazie* spune povestea fabuloasă a unor cetățeni evrei simpli care au fost parașutați pe post de spioni în Al Doilea Război Mondial în Europa de Est.

În cinematografia românească, momentele de reenactment nu sunt ceva foarte comun. Cum a fost să le construiți și cum ați lucrat cu actorii?

Cum spuneam, e povestea unor oameni care nu mai există de mult. Nu aveam imagini cu care să ilustrez poveștile lor personale. Am petrecut foarte mult timp încercând să descopăr cum aș putea spune povestea așa, cu ce suport de imagine aș putea să o fac. Am urmat cursurile unui workshop organizat de Centrul de documentar balcanic de la Sofia și-mi aduc aminte că atunci aveam tot felul de idei, și eu și colegii mei, dar niciuna nu-mi plăcea pentru că ceea ce încercam era să evit reenactment-ul. Mi se par foarte proaste și false filmele în care se reconstituie.

La un moment dat am avut o întâlnire la Budapesta cu Péter Forgács și aproape, aproape că ajunsesem și eu la o vagă idee, dar cu el am desăvârșit acest lucru. Am hotărât să fac reenactment-ul, dar cu suite de fotografii, nu filmat, și să păstrez ideea de alb-negru care se cuplează bine cu imaginile de arhivă, pe care până acum nu le văzusem. Am încercat și pe grafică să avem aceeași notă retro.

Nici folosirea de colaje nu este ceva extrem de comun în filmele românești. Dumneavoastră o folosiți în ambele filme pe care le-ați regizat. Ce vă oferă în mod special această practică?

Eu sunt jurnalist. Tot ce am făcut eu înainte să fac filmele astea a fost foarte realist, mai degrabă în zona de ciné-verity decât să construiesc așa vizual. Pentru mine, documentarul e un fel de hobby așa că mi-am permis să mă joc. Nu am plecat la drum cu un demers ne-

un monument ridicat pentru mișcarea Dada și mi-am dat seama că pot să folosesc colajul, dar nu așa lipsit de sens cum îl foloseau dadaistii, ci invers, cumva de aia se și cheamă filmul așa.

Letiția Ștefănescu a făcut montajul filmului *Spioni de ocazie* și a participat cu documentarul la Berlinale Talents. A ajutat în vreun fel această experiență în procesul realizării proiectului?

Despre Letiția, nici la primul film, nici la ăsta nu pot spune că este editorul filmului pentru că ea reprezintă mult mai mult decât atât. Multe lucruri le-am construit împreună, până și în partea de cercetare a arhivelor. Știam ce ne lipsește și ea știa unde și ce să caute. La ambele filme am lucrat ani de zile. La *Spioni de ocazie* aveam o primă variantă terminată înainte de pandemie, dar între timp am mai descoperit niște lucruri. Când s-a pus problema de Berlinale Talents, era proiectul la care ea lucra. Acolo capeți informații de tot felul. Probabil a ajutat-o, nu știu să spun. Niciodată nu e bine să spui că nu te ajută ceva. Feedback-ul pe care-l primești de la orice om e important pentru că-ți dai seama unde ai greșit. Comunicarea e foarte importantă, un film nu se face de unul singur. Eu zic filmul meu, dar nu e filmul meu, e filmul unei echipe întregi. E un proiect foarte greu: pentru actori ca să iasă din ce știu, pentru mine care nu am lucrat niciodată cu actori. Ajutorul lui Alex Gálmeanu, care lucrează cu modele, m-a ajutat foarte tare. La fel și Matei Stratan care a făcut muzica, Sebi Zsemlye care a făcut sunetul.

Acum, pe final, ați dori să adăugați ceva?

Am spus că e un film greu, pe care nu l-aș fi făcut niciodată fără foarte, foarte, foarte multă dăruire din partea celorlalți. Sunt mulți colegi de-ai mei care au lucrat la filmul ăsta, care au depus eforturi de tot felul, de la cele fizice, la cele estetice, mulți nu s-au bărbierit pentru film, au stat așa câteva luni. Am muncit în condiții mai dificile. E un film care nu s-ar fi făcut niciodată de-adevăratelea dacă ar fi fost să plătești fiecare pas dintr-o producție de film. Sunt mari artiști,

Spioni de ocazie

apărat artistic, ci din dorința de a spune această poveste personală. Povestea spionilor mei pleca de la niște fotografii deja existente. Ei se jucaseră o vreme, au fost ca niște copii plecați în tabără și își făcuseră fotografiile prin locurile unde și-au petrecut timpul liber. Erau foarte frumoase și foarte vii fotografiile alea. De asta mi-ar fi părut foarte rău să nu continui povestea într-o astfel de direcție. Mă las cumva dusă de val și de ce-mi dă povestea pe care vreau s-o spun. La *Aliyah DaDa* am avut aceeași încercătură, nu știam cum să construiesc vizual filmul, mai ales că începea într-o perioadă în care nici nu exista film. Fotografiile nu erau fotografii de reportaj, ci portret. E foarte greu să ilustrezi un film cu niște portrete. Ideea de colaj mi-a venit vizitând Moineștiul. Acolo e

nu doar cei care au jucat, ci și cei din spațiile camerei, Raluca Pascu cea care face scenografia, Nicole Cârnu, costumele. Totul e impecabil. Partea de interviuri le-am filmat cu Mihai Tănase, un alt colaborator de la primul film și coleg la TIFF. Eu sunt impresionată și vreau să le mulțumesc, dar de-adevăratelea vreau să le mulțumesc pentru că s-au ostenit. Aici nu e o mulțumire de complezență.

Spioni de ocazie / Occasional Spies (România, 2021) rulează vineri, 30 iulie, la Cinema Victoria, de la ora 14:30. Regia: Oana Bujgoi Giurgiu. Cu: Paul Ipate, Ioan Paraschiv, Luminita Mihai, Daniel Achim, George Birsan, Ilinca Harnut, Marius Balanescu, Cristian Hordila, Claudia Droc, Andrei Gijulete.

Bianca Isofache

TIFF premiază două scenarii cu 1.500 de euro fiecare

Concursul de scenarii *Full Moon Script Contest* este o premieră printre proiectele industriei de la TIFF 2021, dar are un debut în forță. Ne dezvăluie detalii Ileana Cecanu, coordonatoarea proiectului.

Cum a pornit acest proiect?

În primul rând, TIFF și Full Moon au cam aceeași echipă în spate, e o colaborare firească, și pe urmă e o cerere mare din partea publicului pentru filme de acest gen. *Black comedy, thriller, horror și fantasy* – toate sunt foarte cerute în festivaluri,

iar în România nu prea s-au produs decât foarte puține din aceste genuri în ultimii ani. Așa că Oana Giurgiu, Mihai Chirilov și Tudor Giurgiu s-au gândit să facă acest proiect, dar să nu se oprească la ceva simplu, „Ce bun e acest scenariu!” și atât, ci să le și prezinte în cadrul TIFF, să le ofere o scenă, o șansă de concretizare.

Când a pornit proiectul?

În aprilie l-am anunțat, iar înscrierile s-au terminat în iunie. Au fost aproximativ 70 de scenarii înscrise, mult peste așteptări, la cele două secțiuni: scenarii de lungmetraj și episoade pilot pentru seriale și miniserii.

Care e componența juriului?

În primul juriu, cel de preselecție, care a ales cele opt proiecte finaliste, s-au aflat Constantin Popescu, Andrei Crețulescu și Cătălin Mesaru, care e și directorul artistic de la Festivalul Full Moon.

Ce urmează acum pentru cei opt finaliști?

Urmează să-și prezinte proiectele în fața industriei (astăzi, 30 iulie - n.r.). Noi am pregătit și o broșură cu o scurtă prezentare pentru fiecare dintre finaliști, dar cel mai important e că toți au șansa de a se afla față în față cu oameni din industrie care le pot da un feedback onest și, în măsura în care decid asta, chiar o mână de ajutor mai concretă, sprijin pentru producție și așa mai departe. Ideea e să aibă această experiență de prezentare și șansa de a-și continua proiectul.

Practic, ei prezintă dar sunt și prezenți.

Da. Mai ales că au fost mai multe comunicări despre proiect, și în presă, și către industrie, și cred că e genul de expunere care ajută foarte mult. Unii sunt foarte determinați, au deja un regizor asociat sau chiar producător. Noi le oferim această platfor-

Ileana Cecanu. Foto: facebook

mă și cred că e cel mai mare atu pentru ei. Acest tip de networking care se întâmplă aici, la TIFF, este, mereu a fost, un punct de pornire pentru foarte multe proiecte.

Când aflăm câștigătorii?

Sâmbătă, la Gală, câte un câștigător pen-

tru fiecare dintre cele două secțiuni. Nu e doar ceva onorific, vor primi și câte 1.500 de euro fiecare. Dar cred că cel mai important pentru ei va fi acest networking de la TIFF.

Ruxandra Predescu

MERCEDES-EQ

DE 15 ANI, PE DRUMUL EXCELENȚEI.
MERCEDES-BENZ, ALĂTURI DE TIFF.

Mercedes-Benz și Festivalul Internațional de Film Transilvania (TIFF), primul și cel mai mare festival din România dedicat filmului de lungmetraj, împlinesc 15 ani de parteneriat. În tot acest timp, Mercedes-Benz a fost Mașina Oficială a festivalului, oferind experiențe de neuitat celor care au ales să ia parte la TIFF. Cinefilii se vor putea bucura de surprize electrizante (și electrice) și anul acesta, la ediția cu numărul 20 a festivalului.

www.mercedes-benz.ro/EQA

#MercedesBenz #MasinaOficiala #TIFF2021

FOCUS SPANIA

În pântecul mării – tărâm al psihozei

Dacă tragediile rusești s-ar întâlni cu postmodernismul sub forma unui film istoric de acțiune, cu siguranță acesta s-ar metamorfoza în *În pântecul mării / El ventre del mar / The Belly of the Sea*. Acesta este un film inspirat dintr-o poveste reală care amintește formele cele mai dure pe care le poate lua agonia umană. Povestea își are originile în apropierea unui port din vestul Africii, când o fregată franceză cu 147 de oficiali, soldați și marinari a fost trimisă în Senegal pentru a prelua controlul asupra zonei în anul 1816. *Fregata Meduza* s-a scufundat, lăsând în urmă doar câțiva supraviețuitori, bântuind marea în derivă pe o plută lăsată în voia sorții. Mai

bine cunoscută sub forma picturii celebre din Muzeul Luvru, Pluta Meduzei face o apariție și la TIFF anul acesta; ecurile evenimentelor datând de peste 200 de ani răsună puternic prin cinematografe și dezvăluie lupta acerbă care s-a manifestat prin violență, canibalism și reziliență supraomenească. Dacă supraviețuitorii ar trăi în 2021, aceasta ar fi povestea lor cutremurătoare.

În pântecul mării / El ventre del mar (Spania, 2021) rulează vineri, 30 iulie, de la ora 18:15, la Cercul Militar. Regia: Agustí Villaronga. Cu: Marc Bonnin, Armando Buika, Roger Casamajor.

Maria Bega

PROGRAM / VINERI / 30 IULIE

■ CINEMA FLORIN PIERSIC

10:30 EducaTIFF
Traversarea (The Crossing)
Johanne Helgeland | 96' | Norvegia [7R1]

13:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești I (Romanian Shorts I)
116' [7R2]

15:30 Competiție
Mere (Apples)
Christos Nikou | 90' | Grecia, Polonia, Slovenia [7R3]

18:00 Competiție, Zilele Filmului Românesc
Câmp de maci (Poppy Field)
Eugen Jebeleanu | 82' | România [7R4]

20:00 Va urma
Ruxx
Iulia Rugină | 49' | România [7R5]

21:30 Supernova
Mami (Petite maman)
Celine Sciamma | 72' | Franța [7R6]

■ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii
România sălbatică (Wild Romania)
Dan Dinu, Cosmin Dumitrache | 123' | România [7U1]

■ CINEMA VICTORIA

10:00 Zilele Filmului Românesc
În mijlocul meu, vocea (The Things We Hide in Silence)
Andra Hera | 89' | România [7V1]

12:30 Va urma
Binecuvântarea (A Bênção)
Leo Garcia, Frederico Ruas, Davi de Oliveira Pinheiro | 50' | Brazilia
Familia (The Family)
Bojan Vuletic | 48' | Serbia [7V2]

14:30 Zilele Filmului Românesc
Spioni de ocazie (Occasional Spies)
Oana Giurgiu | 119' | România [7V3]

17:30 Zilele Filmului Românesc
Mia își ratează răzbunarea (Mia Misses Her Revenge)
Bogdan Theodor Olteanu | 82' | România [7V4]

19:30 Zilele Filmului Românesc
Căutătorul de vânt (The Windseeker)
Mihai Sofronea | 95' | România [7V5]

22:00 Va urma
#martyisdead
Jaroslav T. Miska, Jan Stehlík, Pavel Soukup | 110' | Cehia [7V6]

■ USAMV OPEN AIR

21:45 Zilele Filmului Românesc
Întregalde
Radu Muntean | 104' | România [6S1]

■ CINEMA ARTA

12:00 Zilele Filmului Românesc
Otto Barbarul (Otto the Barbarian)
Ruxandra Ghițescu | 110' | România, Belgia [7A1]

14:30 Zilele Filmului Românesc
După 40 de zile (No Rest for the Old Lady)
Andrei Gruzniczki | 99' | România [7A2]

17:00 Carte blanche San Sebastian
Însemnări pentru un jaf armat (Apuntes para una película de atracos)
Elías León Siminiani | 90' | Spania [7A3]

19:30 Supernova
Cine are dreptate? (No Choice)
Reza Dormishian | 106' | Iran [7A4]

22:00 Focus Spania, Fără limită
Baby
Juanma Bajo Ulloa | 106' | Spania | [7A5]

■ IULIUS PARC OPEN AIR

21:45 Supernova
O lume nouă (The World to Come)
Mona Fastvold | 105' | SUA [7P1]

■ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

16:00 Proiecții speciale

Dancer
Steven Cantor | 85' | Marea Britanie
proiecție-eveniment
în prezența lui Sergel Polunin

18:00 Proiecții speciale
Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie (The Wishing Tree: Childhood Memories)
Andrei Huțuleac | 87' | România [7C2]

20:15 Zilele Filmului Românesc
Scara (The Ladder)
Vlad Păunescu | 137' | România [7C3]

■ UBB OPEN AIR

22:00 Ce se întâmplă, documentarul?
Swamp City
Bogdan Pușlunghe, Ovidiu Zimcea | 105' | România [7Y1]

■ CERCUL MILITAR

15:30 Zilele Filmului Românesc
#dogpoopgirl
Andrei Huțuleac | 79' | România [7W1]

18:15 Focus Spania
În pântecul mării (El ventre del mar)
Agusti Villaronga | 75' | Spania [7W2]

20:15 Supernova
Conferința (Conference)
Ivan I. Tverdoskiy | 135' | Rusia, Estonia, Marea Britanie, Italia [7W3]

■ CETĂȚUIE OPEN AIR

21:45 Proiecții speciale
Dancer
Steven Cantor | 85' | Marea Britanie [7X1]

■ CINEMA MĂRĂȘTI

19:30 Proiecții speciale
È pericoloso sporgersi
Nae Caranfil | 104' | România [7Z1]

■ CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

18:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești II (Romanian Shorts II)
117' [7D1]

20:30 Carte blanche San Sebastian
Explozie cu cântec (Explota Explota)
Nacho Álvarez | 112' | Italia, Spania [7D2]

■ MUZEUL DE ARTĂ

20:00 Cineconcert
Malombra
73'
Carmine Gallone (Italia)
acompaniat live de
Simona Strungaru (România)
[7M1]

21:45 Ce se întâmplă, documentarul?
Flori pierdute (Lost Flowers)
Fabrizio Maltese | 72' | Luxemburg [7M2]

■ PARCUL POLIGON FLOREȘTI

21:45 Piața Unirii
Tigri (Tigers)
Ronnie Sandahl | 116' | Suedia, Italia [7F1]

* Film nerecomandat minorilor /
This film is not suitable for children.

Serial de festival. Tony a dat tonul

Sarcasm de Billy Wilder, mizantropie de frații Coen, replici de Mike Nichols, personaje de Robert Altman. *Succesiunea*, ultimul meu serial preferat, numai bun de *bingewatching* (vizionare compulsivă), îmi taie orice chef să mai calc la cinema. Spectatorul modern, sassist de sequel-uri cu supereroi sau de arthouse searbăd, și-a găsit salvarea în TV. Acum, și TIFF-ul, paradisul cineaștilor prin excelență, recunoaște valoarea seriilor moderne și introduce

o nouă secțiune în program. Proiecțiile ar trebui să înceapă cu avertismentul: „atenție, provoacă dependență”. Și, totuși, de unde această renaștere a unui gen, privit, până nu demult cu deferență, dacă nu chiar cu dispreț? E simplu: Hollywood-ul, și nu numai, are o problemă cu poveștile. Mulți bani cheltuiți pentru istorii insipide, fără viață, false, repetitive. Filmele nu mai spun mare lucru. În plus, sala de cinema a fost cucerită de adolescenți gălăgioși și cu Iphone-uri și munți de popcorn. Publicul adult s-a refugiat în micul perimetru (din ce în ce mai larg și mai *surround*) al plasmei de acasă, savurând așa-numita „epocă de aur” a televiziunii. Obişnuiam să ne plângem că nu-i nimic bun la televizor. Acum e fix invers. Suntem răsfățați cu atâtea alegeri, încât o industrie privată, odinioară, ca un deșert artistic, este acum una dintre cele mai prolifiche surse de povești proaspete, ireverențioase.

O epocă începută în 1999, cu serialul *The Sopranos*, ce a dat naștere unei perioade de libertate creativă fără precedent, cu show-uri de neimaginat până atunci. HBO, o televiziune prin cablu, cu abonament, avea mai puțini bani, mai puțini spectatori și mai puțin prestigiu. Nu depindea de audiență, era dispusă să riște și să-i dea creatorului David Chase control complet asupra produsului. O intuiție genială: *Familia Soprano* a avut 6 serii, a câștigat 21 de premii Emmy, a înmulțit abonamentele și a scos milioane din vânzările de DVD-uri.

Inițial, Chase a conceput serialul ca un film - pentru mai bine de 20 de ani, lucrase ca scriitor și producător de drame TV și era sufocat de constrângerile formale. Își dorea ceva pentru sufletul său. În televiziunea clasică, acțiunea e construită în funcție de pauzele publicitare și de ora de difuzare, așa că seriile sunt istorisiri autonome ce pot fi urmărite în orice ordine, de unde preferința pentru intri-gile polițiste sau spitalicești - o crimă și o boală sunt rezolvabile într-o oră. Mai ușor de privit, mai ușor de vândut. Orice om din televiziune cu ambiții creative visa să facă cinema. Dar, în anii 90, peisajul se schimba grație unor noi tehnologii. Canalele prin cablu și prin satelit se multiplicau și vizionările pe DVD deveneau din ce în ce mai populare. În 1999, apar primele cutii TiVo ce înregistrează emisiile. Practic, streaming-ul a început cu DVD-urile pentru că a eliberat consumatorul de tirania programării: oamenii au preluat controlul asupra vizionării. Naratiunea de tip romanesc, multistratificată, a lui Chase era pe placul unui public nou care consuma, avid, personaje complexe și schimbări abrupte de gen sau de ton. Ba chiar era dispus să dea și bani pe așa ceva. Tony Soprano a distrus formatul tradițional: publicul putea vedea și un singur episod, dar era mai interesat să urmărească traiectoria boss-ului mafiot și a celor din jurul său. Chase a fost primul *showrunner* - termen folosit pentru cineva care nu doar creează seria, dar îi și supraveghează producția.

Acum, TV-ul este locul de făcut artă și bani în același timp. Poate prea mulți bani. Prea multe seriale, prea costisitoare și un public prea împărțit. De ceva timp, analiștii media spun că „epoca de aur” e pe terminate. Explozia streaming-ului a trimis rețelele pay-TV în cădere liberă. Înarmate cu câteva hit-uri sonore, platforme insurgente ca Netflix sau Amazon se pregătesc să se lupte cu companiile de media tradiționale. Atmosfera de libertate creativă se disipează în zgomotul banilor numărați. Toată lumea vrea un *high concept*, o idee ce poate fi concentrată într-o singură frază, care să „rupă”. Se caută povești cu riscuri minime. *Game of Thrones* a arătat că show-urile foarte scumpe amplasate în ținuturi mitice, cu o fascinație globală, pot fi enorm de profitabile. Se spune că doar atunci când nimeni nu știe nimic, o industrie creativă pariază pe autori. Când toată lumea pretinde că știe de unde vin banii, se investește doar în formulă.

Din programul TIFF.20 recomand un serial cehesc *#MARTYISDEAD* (2019), în regia: Pavel Soukup. Serialul va putea fi urmărit astăzi, de la 22.00, la cinema Victoria și sâmbătă, de la 12:30, la cinema Victoria.

Anca Grădinaru

CHATEAU VALVIS

CHARDONNAY CHATEAU VALVIS
DESCOPERĂ ELEGANȚA ȘI RAFINAMENTUL STILULUI

Un vin echilibrat care îmbină cu eleganță și armonie notele de aciditate și aromele de vanilie cu onctuoșitatea. Chardonnay Chateau Valvis se distinge prin o aromă florală discretă, catifelată și tandră. Are o culoare galbenă, veselă și luminoasă. Servit la 9-12 grade, devine însoțitorul perfect pentru preparate din carne albă, pește, fructe de mare, brânzeturi cremoase și sosuri ușoare.

POP-COLA

GUSTUL
TIMPULUI

WWW.POP-COLA.COM

SUPERNOVA

Conferința. De fapt, comemorarea

Conferința din titlu este de fapt o comemorare, dar din motive tehnice nu poate fi utilizat termenul. Măicuța care albă ca varul organizează minuțios acest moment este mai mult decât o victimă, dar din motive emoționale își ascunde furiile și tirania pe care le va instaura în sala de evenimente. Sala este aproape goală, cu manechine gonflabile amplasate printre participanții de acum, supraviețuitori ai atentatului terorist din 2002, când 170 de oameni (cifre oficiale ale Kremlinului) au fost omorâți de teroriști islamici într-un teatru din Moscova. Regizor este Ivan Tverdovskiy. Dacă i-ați

văzut la edițiile trecute din TIFF *Jumpman* și *Zoologia* și *Correction Class*, știți că nu-i deloc confortabil emoțional și că pune probleme grave în moduri foarte filmice pe ecran. Cu filmul *Conferința*, combate (cu arme din arsenalul cinematografic și dispozitive teatrale superb inserate în cinema) marea tăcere care plutește peste atentatul terorist de la Teatrul Dubrovka și peste victimele terorismului islamic de pretutindeni. Un film monumental și febril, care basculează între vinovății și mărturisiri, destine distruse și marea uitare colectivă.

Conferința / Conference / Konferentsiya / Конференция (Rusia, 2020) rulează vineri, 30 iulie, de la 20:15 la Cercul Militar. Regia: Ivan I. Tverdovskiy. Cu: Natalia Pavlenkova, Natalia Potapova, Xenia Zueva.

Cristi Mărculescu

Baby

O tânără mamă dependentă de droguri renunță să se mai prefacă că poate fi mamă și vinde copilul. Apoi regretă și merge să-l caute. Îl găsește într-un conac gotic ce pare rupt din poveștile cu vrăjitoare.

Acolo trăiesc o mamă și cele două fiice ale ei. Un trio bolnav care pasează de la una la alta frustrări, vinovății și dependențe în timp ce pregătesc ritualuri păgâne. De acest purgatoriu trebuie să treacă femeia înainte să poată deveni salvator.

În *Baby* nu se vorbește deloc. Cu toate astea, filmul urlă la spectator. Despre greșeli, reprimări, lașitate, slăbiciune, cruzime, despre cum cu toții ne-am născut din natură deși am uitat demult asta.

Baby e un film greu de suportat și va genera reacții contradictorii. Pe unii îi va fascina, alții îl vor respinge, zona de mijloc însă va fi goală, cum se întâmplă de obicei cu filmele care îndrăznesc să schimbe forma complet și să propună o experiență nouă.

Regizorul va fi prezent la ambele proiecții pentru câte o sesiune de discuții cu publicul.

Baby (2020), regizat de Juanma Bajo Ulloa, cu Natalia Tena, Harriet Sansom Harris, Mafalda Carbonell, rulează vineri, 30 iulie, de la ora 22:00, la Cinema Arta și sâmbătă, 31 iulie, de la 18:15, la Cercul Militar.

Crăița Nanu

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Scara. Drama schimbării radicale

Noul proiect cinematografic al lui Vlad Păunescu atrage prin povestea cutremurătoare a personajului principal. Andrei, interpretat magistral de Eduard Trifa, este un actor aflat în culmea faimei. El va trece prin adevărate provocări personale și sociale, mai ales datorită faptului că povestea filmului se concentrează în jurul unor evenimente istorice foarte importante în istoria României, Revoluția din decembrie 1989 și mineriadele de la începutul anilor '90.

Dincolo de raportarea personajului în mod direct la evenimentele istorice, avem de-a face și cu un drum inițiat menit să-i schimbe personalitatea din temelii. Deși inițial avem de-a face cu un personaj revoltat din cauza unui sistem dictatorial

corupt, după izbirea directă cu iluzia libertății și a democrației, regăsim în Andrei un tipar foarte des întâlnit în societatea cotidiană postdecembristă. Cel al tânărului nemulțumit de felul în care au decurs schimbările politice și sociale de după 1989.

Scara / The Ladder (România, 2021) are premiera mondială la TIFF în cadrul secțiunii *Zilele filmului românesc* și va putea fi vizionat vineri, 30 iulie, de la ora 20:15, la Casa de cultură a studenților și pe 31 iulie, începând cu ora 22:15, la Cinema Victoria. Regia: Vlad Păunescu. Distribuția: Eduard Trifa, Ana Maria Guran, Cuzin Toma, Horațiu Mălăele, Emanuel Pârnu.

Paul Athes

COMPANIA DE APĂ
SOMEȘ S.A.

APA ESTE VIAȚĂ, APA ESTE NATURĂ.

Compañia de Apă Someș
îmbrățișează valorile ecologice
și prezintă proiecțiile eco la TIFF 2021.

Johnathan Young, Ruxx Producer: “It’s a Show About Women Claiming Their Strength”

The preview of the pilot episode of *Ruxx*, the most recent Romanian series produced by HBO Romania, will be screen at the Florin Piersic Cinema at 8 PM tonight and will be followed by a Q&A with the show’s team. Producer Johnathan Young talked to AperiTIFF about working on this show written by Vera Ion, directed by Iulia Rugină and Octavian Gheorghe, and starring Raluca Aprodu, Ioana Bugarin, Alec Secăreanu, Madalina Craiu, Alina Chivulescu, Șerban Pavlu, Marian Olteanu, and Bogdan Dumitrache.

Ioanina Pavel and Johnathan Young, the producers of *Shadows*, came back to Cluj-Napoca with their new HBO Europe drama, *Ruxx*, which focuses on a new generation and its problems, including feminism and the idea of leaving your own country.

AperiTIFF: What was your reaction when you first read the script and what expectations should the public have?

Johnathan Young: I hope they’ll come with the expectation that they will enjoy themselves. I mean, *Ruxx* is a very good show. It has a number of what you would

seen before. So we responded very strongly to that. But we needed to work with her for quite a long period of time, to be honest, to order the material and to find the beating heart that was gonna drive it through. So developing a drama series takes quite a lot of time and you hear opinions from quite a lot of people. And one of the great things about Vera and the reason why this show got made is that she was very collaborative. You know, she came from theatre, she has been a director, she works with actors, she really enjoys teamwork. She was very good at listening to the thoughts that people had, but also very good at holding on to her own vision, and this is a very difficult balance.

Ioanina Pavel: But we implemented the latter first, that was a good thing about the creative core.

Johnathan Young: But that happened later during the first development process after first reading the script. The creative core was Ioanina Pavel, Iulia Rugină the director, Andrei Butică the DOP, Octav Gheorghe the other director (who directed the last two episodes). That was very much what Vera wanted

of genre and character and finding that genre heart and finding those character traits takes time.

Ioanina Pavel: We had the “bible” (script) since January 2015, so that makes it six years. But in the meantime we did discover a lot of things. We found a genre, we changed the characters. The more characters were introduced, the more you lose story. It becomes more like a tableau, and less like an action progressing towards a climax. So, from story came genre. Once you got the story, you got that Rux is the main character, and once you got what her interior life was, what the thing that was driving her was, what she wanted, that’s where you got the theme of the film. That’s what Vera really wanted to say.

AperiTIFF: Given the fact that the TV show is focused on the new generation that is facing big subjects like feminism, would you say that the production is just portraying reality and its problems or does it also come up with solutions?

Ioanina Pavel: It’s less presented as a feminist dilemma — that’s more like an undertone. There is sexual harassment for Cristina, her sister, there’s some gaslighting for Denisa and her relationship with her boyfriend. We have the uneasy gender relationship, but that’s more like an undertone. The main theme of the show is “should I stay or should I go?” — which is basically when you are 30, not just as a woman but as a Romanian in general. The Romanian diaspora is the second only to the Syrian diaspora, almost like people in a war-zone. We flee Romania, it’s a brain drain. This is where we find Rux, she’s on the verge of leaving, and why she is staying is unpacked throughout the season. She represents a career woman, a woman who has it all under control but the problem is that her strength and her feminism has gotten her to a point where she can’t let go anymore and she really wants to make the next project happen. She is so controlling and she is so focused on her career at this point that she won’t let herself actually leave and find a better life somewhere.

Johnathan Young: Or maybe there isn’t a better life, maybe this is the best place for her. That is the real question of the show. We are not saying that you should go by any means, quite the opposite in some ways, because her sister Cristina is the kind of person that is never gonna leave. She is Bucharest to the core, but I think what unites the four main women is that they are all looking to find a place where they can deliver all that potential. They all know they have talent, they all know they have some things to

say and they are all looking for a safe place, let’s say, to some extent. Rux, of course, is the name above the credits, but Cristina, who comes across as rather flighty and unfocused, is actually the one with big ambition who is driven to have success in the television studio where she’s working, and she really wants to get her father’s love to a certain extent. That’s why family is a big theme too, because that’s true for Denisa as well: she’s a big fashion designer, she is somewhat more privileged in many ways but she is still struggling. She doesn’t have to struggle financially, but she definitely struggles in terms of the relationship her father has with her step mother, she has to struggle creatively and struggle to be taken seriously. And Liliana too. Can she deliver on being the man?

Ioanina Pavel: If you don’t know much about the story, four women are the core

of the show. It’s called *Ruxx* because by maybe 20 percent it is more about Rux, but the other three women are also very present in the show and their stories intertwine, of course. That’s where the drama comes from. As women, they all face different challenges, the challenges of modern women from Romania. The women that participated in the creative process have all influenced the story, all of them coming up with their own problems that they have faced in their lives. These four women really represent what womanhood is nowadays in Romania.

AperiTIFF: I think, especially here in Eastern Europe where this kind of representation is rare or poorly made, it is very important to show on the screen this kind of problems.

Johnathan Young: That’s really interesting of you to say that, and I think it’s absolutely true. We do our shows in English, as well, and we have an American company that does the English language version. We were having to explain them last night on a call and we were talking about where the drama is in *Ruxx* and that the drama is much more evident to a Romanian than to other Europeans. The drama of the relationships, the drama of finding your potential and all that is a different narrative in America. You couldn’t have a show like *Generation*, you couldn’t take that format and put it in Bucharest, could you? I think *Ruxx* speaks to the Romanian audience. Well, that’s the objective.

AperiTIFF: Do you think that foreign audiences will discover another side of our country from *Ruxx*?

Johnathan Young: I hope so, I really hope so. And we don’t want to be untrue to the vision of Romania, but there is a tendency from Romanians to see the bad things only — especially for Bucharestians. But we also do want to make it so that people from outside would look at it and go: “Hang on a minute, that looks quite cool!” In Romania there are some nice views, the sunsets and the sunrises are amazing. We got one on the show and the people who saw it said “WOW THAT’S BUCHAREST!! WOW IT LOOKS AMAZING!” And they start recognizing things from the city. The soundtrack is really special and it’s almost all contemporary, from Romanian artists, only one or two singing in English. The music is quite pop in a way, but it’s all very catchy tunes, all very contemporary. And the international audience who saw it so far has gone: “Wow, I like that song!” There is quite a joy in those songs, they are very upbeat. This is a very much conscious decision to make it feel more Romanian and to make it be proud of that. We want to be proud of the music, the locations and the cast. The costumes and the set design are terrific.

Ioanina Pavel: I think it doesn’t look completely different. We want it to be a colorful show, with its music. We want to make it sit on the same shelf on the platform as any other Western shows in a way that if you would watch it dubbed, you wouldn’t be able to tell the difference. I think in that way, viewers from other countries will just be tuning in for the story. They will see that this is not a show that portrays the Eastern countries as the lands of pimps, prostitutes, and drugs like other shows from abroad do. So, to answer your question, we hope that, with this show, people will be able to see a more realistic side of Romania that’s not as bad as people make it look like.

The pilot episode of *Ruxx* (2021) screens at Florin Piersic Ciema at 8 PM today in the presence of directors Iulia Rugină and Octavian Gheorghe, actors Raluca Aprodu, Ioana Bugarin, Alec Secăreanu, Madalina Craiu, screenwriter Vera Ion, and editor Mihai Codleanu.

Bianca Isofache

Photo: Nicu Cherciu

call light political messages. There is a purpose to it, that’s a big idea behind it. But, fundamentally, it’s a show about women claiming their strength, making a life for themselves in Bucharest in 2022. It’s positive, it’s upbeat, and is trying to show the city — I wouldn’t say in a good light, but in a true light for all that is has going for it. Other than that, it’s glossy, and the energy of the show is looking for the future. It should be a show that you come for to be entertained, and then when you leave your entertained, but you have a little bit of a thought that makes you wanna come back. My first reaction is that we had a writer who had something to say. Vera Ion had not written a TV series before so she didn’t have the engine that drove the series. What she had was great characters with a voice. There was a useful optimism about it and that was a confidence about it and there was a desire to put things on screen that hadn’t been

for the team. But before that we had various configurations of teams working with her. And it’s always a difficult balance because it’s highly, highly unlikely that one person will author a drama series in the way that one person can author a film because there’s too many technical aspects to telling a story that survives over a number of episodes and it’s just a much bigger task to tell 8-10 episodes than it is to tell 90 minutes just in terms of volume. And driving that volume requires some technical things, you know, you have to have an engine that is powerful enough to make this machine go the distance, and that isn’t always apparent when you are watching shows. You can watch a lot of shows and you can really understand elements, but what you are not seeing is what’s beneath the surface, and what’s beneath the surface is generally what we call the “engine.” It’s a mix

Oana Giurgiu

“Many Colleagues Worked on This Film, Made All Sorts of Efforts. I Want to Thank Them!”

Oana Giurgiu and her large team made this unconventional documentary from photographed reenactments and archival materials. AperiTUFF invites you to discover it guided by the author.

AperiTUFF: Like your debut documentary *Aliyah DaDa*, *Occasional Spies* deals with Jewish history. Where does this interest come from and what should the audience expect?

Oana Giurgiu: I'm just interested in history. I discovered the story in *Aliyah DaDa* by accident and it made me submit to it — that is, I discovered something and I got from one thing to another like some sort of Arabian Nights. That's why the film came out so rich. Even so, I had to part with a big chunk of it. At some point, five or six years ago, I realized that the bit I had chucked was interesting and deserved to be explored on its own. I was taken hostage again, so five years later this movie came out. It's not a particular interest. I set off out of curiosity with the first one and then had the second one flow out of the first. I did question this whole direction myself, though. The easiest answer is that I am interested in Jewish history, but, in reality, though Jewish history we discover our own history. And this film deals not only with the history of Romania, but with the history of neighboring countries: the former Yugoslavia, Hungary, Slovakia, we're all the same in some way. And Jewish culture preserves memory, which we tend not to do in our own cultures.

How did you go about identifying the subject and doing the research? Where did you start?

The story begins with an information I already had from folks in Palestine who worked in Romania to facilitate the immigration of Jews there — something that was illegal in several ways. So I knew that these people were in Romania illegally and managed to leave the country around 1949 in something that sounded like a spy story: sneaking on a train, smuggling themselves out of the country, turning someone else's passport into their own, etc. I wanted to know more, and so I discovered the story of these people who had been parachuted by the Brits into Germany-allied Romania during the war, behind enemy lines. That would have been an act of great courage for any soldier, but it turned out none of them were soldiers: they were all civilians who had done just some basic parachute and communications training for only a few months. They had just jumped into the void with this adventure. So I tried to find out how and why they did it. So each time I found out something, I would go back and back again until I ended up with the original story, the one from 1949, completely cut from the film. I'm never gonna say I'll never make a third film on the same theme.

Reenactments are not very common in Romanian cinema. How was it to work with actors to do reenactments?

Like I said, this is the story of people who are long gone. I had no images to illustrate their personal stories. I spent a lot of time trying to figure out how to tell this story, in what kind of images to do it. I went to a workshop organized by the Balkan Documentary Center in Sofia and I remember me and my colleagues came up with all sorts of ideas there, but we didn't like any of them. What we were trying to avoid was

Photo: Marius Maris

The TIFF world premiere *Occasional Spies* tells the fabulous story of simple Jews parachuted as spies in Eastern Europe during World War II.

precisely doing reenactments, because most films that deploy them seem to me fake and not very good.

At one point I met Péter Forgács in Budapest. I was almost there myself, but he helped me cross the finish line and decide to do a reenactment with a series of photographs, not with shot sequences, keeping the black and white that works with the archival images that I had yet to see at that point. And we tried to keep that retro tone in the graphics as well.

Collages are not common in Romanian films either. You use them in both your films. What is special about this technique?

My background is as a journalist. Everything I did before these films was very realistic, more in the ciné-verité than in the visual construction vein. Documentary is a kind of hobby for me, so I allow myself to play. I did not start off with an artistic intention, but with the desire to tell a personal story. The story of my spies started from already existing photographs: they had played like kids at camp and taken pictures in places along their way. The photos were so beautiful and alive, and it would have been a shame not to continue in the same vein. I let myself be carried by whatever the story gives me. I had the same problem with *Aliyah DaDa*: I did not know how to build the story visually, especially that it was starting in a

Occasional Spies

Occasional Spies

while visiting Moinești, where there is this monument to DaDa and I realized that collage is a solution: not in the nonsensical manner of the Dadaists, but, rather, in the reverse, meaningful way that the title suggests.

Letiția Ștefănescu edited *Occasional Spies* and went to Berlinale Talents with the film. Did that experience help?

I can't say Letiția is the editor of either the first or this film, because she is much more than that. We built a lot together, starting with the archival research. We knew what we were missing and she knew where she needed to look. We worked together on both films for years. We had a first version of the film finished before the pandemic, but then discovered some things later on. When Berlinale Talents came around, *Occasional Spies* was the project that she was working on at the time. She got all sorts of information there, it probably helped — you can never say something doesn't help. Every piece of feedback helps understand where you went wrong. Communication is very important because you never make a film by yourself. I keep saying that this is my film, but it's not my film, it's the film of a whole team. It's a very difficult project: for the actors, because they have to get out of the parameters they know, and for me, because I never worked with actors before. Alex Gâlmeanu, who works with models, helped me a lot. Same with Matei Stratan, who composed the music, and Sebi Zsemlye, who did the sound.

Would you like to add anything?

I already said it's a difficult film, which I would have never made without very, very much dedication from everyone else. Many colleagues worked on this film, made all sorts of efforts, from physical to creative and aesthetic ones — many shaved for the film and stayed that way for months. We worked in tough conditions. It is a film that would have never been made if we had

to pay every step of production. And everyone is a great artist, not only in front of the camera, but also behind the camera: Raluca Pascu for set design, Nicole Cârnu for costumes. Everything was impeccable. We filmed the interviews with Mihai Tănase, another collaborator from the first film and TIFF colleague. I am impressed and I want to thank them, I really want to thank them for their efforts. It's not pro forma.

Occasional Spies (Romania, 2021) screens at Victoria Cinema on Friday, July 30, at 2:30 PM. Director: Oana Bujgoi Giurgiu. Featuring: Paul Ipate, Ioan Parascu, Luminița Mihai, Daniel Achim, George Birsan, Ilinca Harnut, Marius Bălănescu, Cristian Hordilă, Claudia Droc, Andrei Gijulete.

Bianca Isofache

moment when film did not even exist. The photos I had were only portraits, there was no documentary photography available. It's difficult to illustrate a film with portraits. The idea of collage came to me

FILM-SURPRIZĂ

Annette, premiat la Cannes, savurat la TIFF

Breathing will not be tolerated during the show (În timpul spectacolului respirația este interzisă). Cu acest îndemn începe *Annette*, musicalul-fenomen ce marchează întoarcerea regizorului Leos Carax pe marele ecran, ultra aplaudată încă din trailer și recompensată cu un premiu pentru regie la Cannes.

„Deci putem începe”, anunță cântat Ron și Russell Mael (*The Sparks Brothers*, care semnează scenariul și primesc premiul pentru cel mai bun soundtrack la Cannes). Sunt într-un studio de înregistrări din care ies în stradă pentru a se reuni cu întreg castul. Vocile lor și ritmul cresc odată cu adrenalina așteptării ajunse la final.

Henry (Adam Driver) și Ane (Marion Cotillard) sunt faimoși amândoi. El este un artist adorat pentru performance-urile violente ce îmbină spectacolul cu umorul (foarte) negru. Ane este o impecabilă soprană de operă. Sunt perfect opuși, dar se iubesc și din relația lor iese copilul Annette, care schimbă totul. *Annette* este o operă rock despre staruri care trăiesc din

și pentru talentul care i-a adus pe culmea gloriei. Suntem într-o lume în care publicul reacționează la unison, un cor ce dictează de fapt destinele celor care depind de el. Povestea se contorsionează într-o melodramă cu tente fantastice, care îți cere să nu o iei în serios, în timp ce apasă deloc discret pe toate butoanele emoțiilor. Avem o mare dragoste omorâtă de orgoliu, fantome nemiloase și un copil-păpușă ce arată ca Chucky și cântă ca un inger. Iar moștra de canto pe care ne-a arătat-o Adam Driver la finalul filmului *Poveste despre căsnicie/Marriage Story* se dovedește a fi doar o scânteie din vâlvătaia care se întinde aici pe tot filmul.

Complet paralizant, *Annette* este un musical mai mare decât orice ecran.

Annette (2021) rulează sâmbătă, de la 13:30, la Casa de Cultură a Studenților. Filmul este regizat de Leos Carax și îi are în distribuție pe Adam Driver, Marion Cotillard, Simon Helberg.

Crăița Nanu

TIFF moments

Sergei Polunin, în spectacolul *Up, Close and Personal* de la Bontida. Foto: Chris Nemes

MASTERCLASS ISTVAN SZABO

Invitat special la cea de-a 20-a ediție a Festivalului Internațional de Film Transilvania, regizorul István Szabó, premiat cu Oscarul pentru cel mai bun film străin pentru *Mefisto* (1981), va susține un masterclass vineri, 30 iulie, de la ora 16:00, la Facultatea de Teatru și Film a Universității Babeș-Bolyai. Accesul la eveniment este gratuit, în limita locurilor disponibile. În cei 60 de ani de carieră cinematografică, Szabó a semnat zeci de titluri importante, cele mai cunoscute fiind *Colonelul Redl*, *Hanussen*, *Meeting Venus*, *Sunshine*, *Taking Sides*, *Being Julia*.

ABONEAZĂ-TE PÂNĂ PE 29 IULIE LA

TIFF UNLIMITED

Cinema-ul tău alternativ. De acasă.

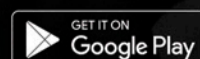
SALE
23 IULIE - 26 SEPTEMBRIE

ȘI PRIMEȘTI:

- ACCES LA TIFF UNLIMITED PARTY* - JOI, 29 IULIE
- CELE MAI BUNE LOCURI ÎN CINEMATOGRAFELE TIFF

15 €** | 27 €** | 50 €**
3 luni | 6 luni | 12 luni

Mai multe detalii pe unlimited.tiff.ro la secțiunea Unlimited Summer

*Detalii acces Unlimited Party la adresa unlimited@tiff.ro **Prețurile includ TVA. Toate tipurile de abonament beneficiază de acces gratuit timp de o lună